

Česká republika**NÁLEZ****Ústavního soudu****Jménem republiky**

Plénium Ústavního soudu rozhodlo ve složení Stanislav Balík, Vlasta Formánková, Vojen Güttler, Pavel Holländer, Ivana Janů, Vladimír Kůrka, Dagmar Lastovecká, Jan Musil, Jiří Nykodým, Pavel Rychetský, Miloslav Výborný a Michaela Židlická o návrhu **Ministerstva vnitra** na zrušení článku 5 odst. 3 písm. e) obecně závazné vyhlášky města Vimperk č. 1/2010 o zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, ochrany životního prostředí, čistoty a bezpečnosti na veřejných prostranstvích, ve znění obecně závazné vyhlášky č. 3/2010, kterou se mění obecně závazná vyhláška č. 1/2010 o zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, ochrany životního prostředí, čistoty a bezpečnosti na veřejných prostranstvích, a ve znění obecně závazné vyhlášky č. 4/2011, kterou se mění obecně závazná vyhláška č. 1/2010 o zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, ochrany životního prostředí, čistoty a bezpečnosti na veřejných prostranstvích, ve znění obecně závazné vyhlášky č. 3/2010 ze dne 13. září 2010, za účasti **města Vimperk** jako účastníka řízení, takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace návrhu, díkce napadené vyhlášky a její sistace

1. Návrhem doručeným ústavnímu soudu dne 28. 12. 202, splňujícím obsahové i formální náležitosti předpokládané zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) se Ministerstvo vnitra (dále jen „navrhovatel“) domáhalo podle § 123 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“) zrušení v záhlaví specifikovaného ustanovení obecně závazné vyhlášky města Vimperk ze dne 21. 6. 2010 č. 1/2010, o zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, ochrany životního prostředí, čistoty a bezpečnosti na veřejných prostranstvích, ve znění obecně závazných vyhlášek ze dne 13. 9. 2010 č. 3/2010 a ze dne 12. 12. 2011 č. 4/2011 (dále též jen „vyhláška“), jehož znění (zvýrazněné tučně) je následující:

„Obecně závazná vyhláška
č. 1/2010
o zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku,
ochrany životního prostředí, čistoty a bezpečnosti
na veřejných prostranstvích

...

Čl. 5
Zákaz činností na některých veřejných prostranstvích

...

3. V souvislosti s potřebou ochrany dobrých mravů, bezpečnosti, majetku a mravního vývoje dětí a mládeže, je zakázána (zakázáno):

...

„e) obtěžování hlukem nebo šíření hlasité reprodukované hudby případně hluku na veřejná prostranství nacházející se v bezprostředním sousedství objektů užívaných k trvalému nebo přechodnému bydlení, a to ze statických i mobilních zdrojů, včetně takového obtěžování či šíření z nemovitostí v sousedství uvedených veřejných prostranství či z automobilů. Uvedený zákaz se nevztahuje na provozování kulturních akcí v souladu s touto vyhláškou či veřejná shromáždění konaná v souladu se zákonem, dále na hudební produkci šířenou při provozování pohostinských zařízení během provozování předzahrádek v rozsahu mimo období nočního klidu (čl. 2 odst. 2 vyhlášky), na hluk způsobený běžným provozem dopravních prostředků nebo na hluk způsobený chodem strojních zařízení, pokud nejsou provozována v rozporu s touto vyhláškou (zejména čl. 6 odst. 2).“

2. Navrhovatel připomněl, že obecně závazné vyhlášky musí být vydány příslušným orgánem obce a zákonem stanoveným postupem. Dále uvedl, že oprávnění obce vydávat obecně závazné vyhlášky plyne z článku 104 odst. 3 Ústavy, jehož rozvedením je ustanovení § 35 odst. 3 písm. a) zákona o obcích; věcné oblasti, v níž je obec oprávněna bez zákonného zmocnění tvořit právo, stanoví § 10 zákona o obcích, přičemž pro všechny tam vymezené věcné oblasti platí společná podmínka, že musí jít o záležitosti obce a občanů (§ 35 odst. 1 zákona o obcích), což znamená, že se vždy musí jednat o místní záležitosti. Navíc musí obecně závazné vyhlášky splňovat obecná kritéria tvorby právních předpisů spočívající v požadavcích na jejich určitost, srozumitelnost a interpretovatelnost. Nedostatek některé z těchto podmínek je ve smyslu nálezu ze dne 2. 11. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 28/09 (N 215/59 SbNU 123; 368/2010 Sb.) vadou odůvodňující zrušení obecně závazné vyhlášky nebo jejich jednotlivých ustanovení.

3. Navrhovatel konstatoval, že při posuzování souladu obecně závazné vyhlášky se zákonem s ohledem na výše uvedená kritéria zkoumá, zda vyhláška byla vydána orgánem k tomu zmocněným, tj. zastupitelstvem obce, zda se obec při jejím vydání nepohybovala mimo meze jí svěřené věcné působnosti, zda nezneužila zákonem svěřenou působnost, zda obecně závazná vyhláška není nezákonná pro svoji „nerozumnost“ a zda splňuje obecná kritéria tvorby právního předpisu.

4. Navrhovatel dále uvedl výsledky svého posouzení inkriminované vyhlášky (včetně jejích dvou novel) dle výše uvedených kritérií a konstatoval, že byla schválena požadovaným počtem hlasů členů zastupitelstva města, byla po zákonnou dobu zveřejněna na úřední desce Městského soudu v úřadu a představuje proto platný a účinný právní předpis. Účelem vyhlášky byl zákaz obtěžování hlukem nebo šířením

hlasité reprodukované hudby (bez ohledu na zdroj hluku), které se projevuje na veřejných prostranstvích nacházejících se v bezprostředním sousedství objektů užívaných k bydlení, přičemž z obecného zákazu vyhláška stanoví výjimky; město se zvolenou právní úpravou snažilo chránit své občany před nadměrným hlukem, jehož regulaci formou obecně závazných vyhlášek Ústavní soud ve své judikatuře konstantně připouští za podmínky, že se nepřekrývá s účelem a cílem regulace jiného právního předpisu, v případě regulace hluku především zákonem č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a též předpisy souvisejícími se silničním provozem, tj. zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

5. Navrhovatel dospěl k závěru, že vyhláška není rozporná s uvedenými zákony veřejnoprávní povahy, ani s právními normami soukromého práva; nezjistil ani žádné důvody, které by jej měly vést k závěru o nerozumném postupu města při úpravě daných vztahů; jinak řečeno, vyhláška obstála v tzv. čtyřstupňovém testu ústavnosti, aplikovaném navrhovatelem a standardně též Ústavním soudem [srov. mimo jiné např. náleze ze dne 22. 3. 2005 sp. zn. Pl. ÚS 63/04 (N 61/36 SbNU 663; 210/2005 Sb.)].

6. Podle navrhovatele je však napadené ustanovení čl. 5 odst. 3 písm. e) vyhlášky rozporné s článkem 1 odst. 1 a článkem 2 odst. 3 a 4 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), neboť nespĺňuje kritérium určitosti kladené na tvorbu právních předpisů, a to tím, že obsahuje neurčité pojmy „sousedství“ a „bezprostřední sousedství“, které blíže nijak nespecifikuje, čímž porušuje princip právní jistoty adresátů právní normy jako jeden ze základních principů právního státu.

7. Navrhovatel poukázal na nálezy ze dne 2. 7. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 2/97 (N 91/8 SbNU 325; 186/1997 Sb.) a ze dne 12. 8. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 33/05 (N 138/50 SbNU 217; 434/2008 Sb.), v nichž Ústavní soud konstatoval, že neurčitost některého z ustanovení právního předpisu nutno považovat za rozpornou s požadavkem právní jistoty a tudíž i právního státu (čl. 1 Ústavy) toliko tehdy, jestliže intenzita této neurčitosti vylučuje možnost stanovení normativního obsahu daného ustanovení i pomocí obvyklých interpretačních postupů. Z tohoto pohledu užití pojmů „sousedství“ či „bezprostřední sousedství“ podle navrhovatele důvodně vzbuzuje pochybnosti o překročení míry předvídatelnosti, jak lze dovodit i ze srovnání „neurčitých ustanovení“, jimiž se Ústavní soud zabýval ve výše uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/05 (město Krupka) a např. též nálezu ze dne 2. 11. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 28/09 (N 215/59 SbNU 123; 368/2010 Sb.), v němž rovněž neakceptoval neurčitý pojem „obytná zástavba.“

8. Podle navrhovatele adresát normy nemůže předem předpovídat, zda je „(bezprostředním) sousedstvím“ např. celá ulice před obytným domem, či pouze její část nacházející se v těsné blízkosti hranice s obytnou budovou, nebo zda je kupříkladu park nacházející se „přes ulici“ od obytného domu též v jeho „(bezprostředním) sousedství“ apod. Pro adresáta normy lze bez větších potíží určit, jaké chování je obtěžující, nežli to, v jaké lokalitě se jej nesmí dopouštět, neboť pojem „sousedství“ či „bezprostřední sousedství“ může být jednotlivými adresáty normy vnímán odlišně.

9. Z napadeného ustanovení vyhlášky navíc není podle navrhovatele patrné, zda je mezi oběma pojmy činěn rozdíl, či zda jsou užívány promiscue, což ještě více ztěžuje

předvídatelnost daného ustanovení pro adresáty a působí jeho nejasnost a nesrozumitelnost.

10. Navrhovatel dále Ústavnímu soudu předložil některé související otázky „pro případné jejich zohlednění nebo alespoň vyslovení názoru nad rámec nosných důvodů rozhodnutí.“ Podle navrhovatele nelze připustit snahu obce zúžit skutkovou podstatu přestupku, který je speciální vůči přestupku podle § 46 odst. 2 zákona o přestupcích (např. § 47 odst. 1 písm. b) cit. zákona). Jinými slovy podle navrhovatele lze připustit, aby obecně závazná vyhláška vymezila dobu nočního klidu např. od 22:00 do 6:00 a současně v obecné rovině uvedla, že v době nočního klidu je každý povinen zachovat klid a omezit hlučné projevy. Není však možné, aby na jiném místě vyhláška připouštěla možnost udělení výjimky ze zákazu rušení nočního klidu orgánem obce, např. radou, neboť tím by již obec zasáhla do skutkové podstaty přestupku, jež by měla být totožná na celém území státu. Individuální okolnosti případu by tak byly zohledněny nikoliv ve vyhlášce (např. uvedením toho, co se za rušení nočního klidu nepovažuje), ale až v průběhu aplikace vyhlášky.

11. Navrhovatel uzavřel, že byť konstrukci výjimky stanovené v čl. 5 odst. 3 písm. e) vyhlášky nepovažuje za nezákonnou, přistoupil k sistaci napadeného ustanovení vyhlášky rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru dozoru a kontroly veřejné správy, ze dne 16. 11. 2012, čj. MV-101278-8/ODK-2012, které bylo účastníkovi doručeno dne 19. 11. 2012, a k podání návrhu na zrušení celého ustanovení, neboť zrušení jeho nezákonné části by zbývající část postrádala smyslu.

12. Argumentaci navrhovatele lze tedy shrnout následovně: s výjimkou ve vyhlášce uvedených slov „sousedství“ a „bezprostřední sousedství“ netrpí vyhláška žádnou vadou. Tyto obraty učinily ji však hodnou dozorové povinnosti ministerstva vnitra, neboť – jak navrhovatel tvrdí – užití těchto ve vyhlášce žádným způsobem nespécifikovaných pojmů je jejím „zásadní nedostatkem“ činícím ji rozpornou „s článkem 1 odst. 1, článkem 2 odst. 3 a 4 Ústavy.“

II.

Průběh řízení před Ústavním soudem

13. Město Vimperk jako účastník řízení ve vyjádření k návrhu zpochybnilo tvrzení navrhovatele o neurčitosti napadené vyhlášky a poukázalo na fakt, že výrazy „sousedící“, „sousední“ či „sousedství“ používají jak občanský zákoník (§ 127 odst. 1 a 2), tak normy veřejného práva (kupř. zákon č. 183/2006 Sb.). Ve vyjádření poukázalo město Vimperk na účel vyhláškou sledovaný a podalo svůj výklad ve vyhlášce použitých pojmů. Závěrem navrholo, aby Ústavní soud návrh Ministerstva vnitra jako nedůvodný zamítl.

14. Veřejný ochránce práv k výzvě Ústavního soudu sdělil, že svého práva vstoupit do řízení nevyužívá.

15. Ústavní soud nenařídil ústní jednání, neboť by nepřineslo další, resp. lepší a jasnější objasnění věci, než jak se s ní seznámil ze shromážděných podkladů. S ohledem na ustanovení § 44 zákona o Ústavním soudu (v této souvislosti zvláště budiž zdůrazněna novela provedená zákonem č. 404/2012 Sb., účinným od 1. 1. 2013), se již proto nemusel dotazovat účastníků, zda souhlasí s upuštěním od ústního jednání, a ve věci

rozhodl bez konání ústního jednání. Na to, že v řízeních zahájených před nabytím účinnosti této novely bude Ústavní soud, pokud jde o procesní postupy, pokračovat dle nových pravidel, Ústavní soud upozornil všechny účastníky řízení a širokou veřejnost ve Sdělení ze dne 18. 12. 2012, které bylo vyhlášeno pod č. 469/2012 Sb. Pro úplnost Ústavní soud současně dodává, že v řízení neprováděl dokazování a vyšel toliko ze spisu - zvláště pak z příloh připojených k návrhu a vyjádření účastníka řízení.

III.

Přezkum procedury přijetí přezkoumávané vyhlášky

16. Z příloh připojených k návrhu vyplynulo, že obecně závazná vyhláška města Vimperk č. 1/2010 byla přijata na 39. zasedání zastupitelstva města Vimperk dne 21. 6. 2010 usnesením č. 757, pro jehož přijetí hlasovalo 13 zastupitelů a proti hlasoval 1 zastupitel, z celkového počtu 17 zastupitelů. Vyhláška byla dne 25. 6. 2010 vyvěšena na úřední desce Městského úřadu města Vimperk, odkud byla dne 12. 7. 2010 sejmuta; účinnosti nabyla dne 10. 7. 2010.

17. Obecně závazná vyhláška města Vimperk č. 3/2010, kterou se mění Obecně závazná vyhláška č. 1/2010 o zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, ochrany životního prostředí, čistoty a bezpečnosti na veřejných prostranstvích, byla přijata na 40. zasedání zastupitelstva města Vimperk dne 13. 9. 2010 usnesením č. 794, pro jehož přijetí hlasovalo 14 zastupitelů a proti hlasoval 1 zastupitel. Vyhláška byla dne 15. 8. 2010 vyvěšena na úřední desce Městského úřadu města Vimperk, odkud byla dne 30. 9. 2010 sejmuta; účinnosti nabyla dne 30. 9. 2010.

18. Obecně závazná vyhláška města Vimperk č. 4/2011, kterou se mění Obecně závazná vyhláška č. 1/2010 o zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, ochrany životního prostředí, čistoty a bezpečnosti na veřejných prostranstvích, ve znění Obecně závazné vyhlášky č. 3/2010 ze dne 13. 9. 2010, byla přijata na 20. zasedání zastupitelstva města Vimperk dne 12. 12. 2011 usnesením č. 235, pro jehož přijetí hlasovalo 14 zastupitelů. Vyhláška byla dne 14. 12. 2011 vyvěšena na úřední desce Městského úřadu města Vimperk, odkud byla dne 29. 12. 2011 sejmuta; účinnosti nabyla dne 29. 12. 2011. Touto vyhláškou bylo přijato inkriminované ustanovení čl. 5 odst. 3 písm. e), které je předmětem řízení.

IV.

Meritorní přezkum napadeného právního předpisu

19. Ústavní soud připomíná, že podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy rozhoduje o zrušení jiných právních předpisů, nebo jejich jednotlivých ustanovení, tedy i obecně závazných vyhlášek obcí vydaných v jejich samostatné působnosti, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem nebo zákonem. V řízení o zrušení právních předpisů je navíc povinen zkoumat, zda napadený právní předpis byl přijat v mezích Ústavou stanovené kompetence a vydán ústavně konformním způsobem (§ 68 odst. 2 zákona o Ústavním soudu), k čemuž, jak je patrné z odůvodnění výše v odst. 16. - 18. uvedeného, v projednávaném případě došlo

20. Pro posouzení konformity obecně závazné vyhlášky obce s ústavními zákony a zákony Ústavní soud zpravidla volí test čtyř kroků [srov. náleze ze dne 22. 3. 2005 sp. zn. Pl. ÚS 63/04 (N 61/36 SbNU 663; 210/2005 Sb.)], v rámci něhož 1. zkoumá

pravomoc obce k vydání obecně závazné vyhlášky, 2. posuzuje, zda obec při jejím vydání nejednala *ultra vires*, tj. zda nepřekročila zákonem vymezenou věcnou působnost, 3. zda obec nezneužila zákonem jí svěřenou působnost a 4. poměřuje obsah vyhlášky kritériem rozumnosti.

21. Stejnou metodu testování zvolil i navrhovatel v projednávané věci. Sám přitom dospěl k závěru, že napadená ustanovení vyhlášky v uvedeném testu obstála a tento svůj úsudek dostatečně odůvodnil. Ústavní soud shledává v této části argumentaci navrhovatele správnou; nemaje potřebu s ní polemizovat konstatuje pouze tolik, že její předložení je poněkud nadbytečné, neboť tu zjevně jde nikoliv o odůvodnění derogačního požadavku, nýbrž o příznivé ocenění konkrétní normotvorby zastupitelstva.

22. Přezkum Ústavního soudu se proto zúžil na posouzení názoru navrhovatele, že napadené ustanovení čl. 5 odst. 3 písm. e) vyhlášky je protiústavní pro svoji nepředvídatelnost, tj. pro neurčitost v něm obsažených pojmů „sousedství“ a „bezprostřední sousedství“ (s objekty užívanými k bydlení), a názoru navrhovatele, že vyhláška je i rozporná s principem právní jistoty jako jedním ze základních principů právního státu, neboť tyto pojmy nijak nespécifikuje.

23. Uvedené navrhovatelovy výhrady Ústavní soud nesdílí.

24. Úvahy navrhovatele upínající se k potřebě ústavní konformity tvorby právních předpisů jsou sice jakožto teoretická východiska legislativy správné, míří však v dané věci poněkud přepjatě svou výtkou protiústavnosti jednoho ustanovení (ba jen dvou pojmů tohoto ustanovení) vimperské obecní vyhlášky na cíl spíše malicherný než pozornosti ministerstva a v důsledku jeho návrhu i pozornosti Ústavního soudu hodný.

25. Zajisté je pravdou, že mezi základní principy právního státu patří právní jistota adresátů právní normy ohledně toho, co jest jejím obsahem. Jazyková správnost, jednoznačnost, přesnost, ustálenost a zřetelnost jsou náležitostí právních termínů a právní stylistiky. Samozřejmě lpění na těchto požadavcích nesmí se však zvrhnout v nepřiměřený požadavek mající za potřebné kdekterý pojem v právním předpise použitý v tomtéž předpise definovat, a to s mylným předpokladem, že takový postup je nezbytný pro odstranění jeho údajné neurčitosti. Ve skutečnosti je jistá míra neurčitosti nezbytnou vlastností každé právní normy; teprve neurčitost vylučující seznání jejího normativního obsahu za pomoci obvyklých interpretačních postupů činí právní normu rozpornou s ústavním požadavkem právní jistoty.

26. Ve vztahu k pojmům používaným v obecně závazných vyhláškách obcí lze navíc očekávat (a do jisté míry i tolerovat) jistou nižší kvalitu právo tvorby; postačí (ale je přitom nezbytné), aby byl průměrně rozumný adresát vyhlášky obce schopen uvážít, co je po něm požadováno, resp. co je mu zakazováno. Bezpochyby přitom nelze předpokládat, že by každý její adresát závaznou vyhlášku pečlivě studoval a podobně jako ministerstvo ve svém sistačním rozhodnutí (a posléze i v návrhu) zvažoval, je-li ten či onen pojem ve vyhlášce užitý v souladu s ústavním pořádkem.

27. V přezkoumávané věci je přitom naprosto jasné, nejen co je napadenou vyhláškou zakazováno (to uznává i navrhovatel), ale i kde tento zákaz platí. Vyhláškou použité pojmy „sousedství“ a „bezprostřední sousedství“ zajisté nelze rozumně vyložit jinak,

než že jde jednoduše řečeno o místa, kam by obtěžování hlukem mohlo dosáhnout a nikoliv snad (hypoteticky) o místa jiná. Proto nelze tyto pojmy charakterizovat jako nepřipustně a dokonce protiústavně neurčité.

28. Ústavní soud chápe, že navrhovatel ve svých úvahách o údajné protiústavní neurčitosti vyhláškou použitých pojmů mohl být znejistěn vskutku zvláštní normotvorbou typickou pro legislativní počiny posledních desetiletí. Snad jej ovlivnily takové kuriozity, jako např. legální definice teploměru („Teploměr je přístroj k měření teploty“ - bod 1.40 přílohy k vyhl. č. 379/2006 Sb.) či (navrhovateli v rozhodné době ještě neznámá ale nyní aktuální) zákonná definice pořadatele kinematografického představení [je to osoba, která na své náklady a na svou odpovědnost kinematografické představení pořádá - § 2 odst. 1 písm. h) zákona č. 496/2012 Sb.]. Avšak fakt, že sám zákonodárce či vláda nebo ministerstva v současnosti hojně a radostně definují pojmy, jež by právními normami definovány být nemusily (a neměly), nezakládá důvod požadovat totéž po obcích v případech, kdy volání po určitosti obecní vyhláškou použitelného pojmu nepřipomíná ochranu principů právního státu.

29. Ostatně vytýká-li navrhovatel důsledně (a až juristicky rigorózně) nejasnost pojmu sousedství, mohl by Ústavní soud jemu samotnému vytknout, přehlédl-li, že se (byť v jiné souvislosti) vymezením tohoto pojmu několikrát zabývala i soudní praxe – k tomu srov. např. rozsudek NSS čj. 9 Afs 79/2008-101 ze dne 23. 4. 2009 publ. pod č. 1895/2009 SbNSS či rozsudek NSS čj. 9 Afs 17/2010-101 ze dne 27. 10. 2010 (dostupný na <http://www.nssoud.cz>) či usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1011/10 ze dne 22. 4. 2010 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Případná a příhodná inspirace judikaturou mohla jej při výkonu dozorové pravomoci vést k jinému než jím zvolenému postupu.

30. Ústavní soud uzavírá, že napadenou vyhláškou použité pojmy „sousedství“ a „bezprostřední sousedství“ jsou snadno vyložitelné a nečiní proto vyhlášku rozpornou s principy právní jistoty. V protikladu s názory navrhovatele nepovažuje vyhlášku za rozpornou s čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Ústavy, ve shodě s navrhovatelem pak neshledává ani žádné jiné důvody, pro něž by návrhem dotčené ustanovení vyhlášky mělo být derogováno.

31. Pro uvedené – a též s přihlédnutím k principu minimalizace svých zásahů do normotvorné činnosti k tomu příslušných orgánů veřejné moci [srov. např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 31/08 ze dne 12. 12. 2012, odst. 22. (38/2003 Sb.)] – návrh balancující na hraně zjevné neopodstatněnosti a nedůvodnosti zamítl podle ustanovení § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 23. dubna 2013

Pavel Rychetský
předseda Ústavního soudu